

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Noiembrie (Brumar)
nr. 11 (83) / 2023

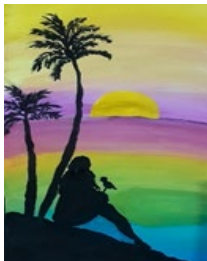
Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Copacul fără frunze

Citiți în pagina 1

Sfinților mei dragi, am
atâtea să vă spun...

Citiți în pagina 4

Sfânta Muceniță Ecaterina

Citiți în pagina 14

Mergem la Liturghie cu
acest dor?

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Copacul fără frunze

Aducând mulțumire Domnului pentru că ne-a adus împreună și în această frumoasă perioadă de toamnă și privind cum natura se pregătește de hibernare, nu pot să nu mă gândesc la faptul că aproape că s-a mai scurs un an din șirul pe care Dumnezeu, prin grija Sa, ni l-a dat spre bună chibzuire. Uitându-mă prin fereastră (la serviciu) privirea mi s-a oprit asupra unui copac falnic din apropiere, pe care (mai ales în zilele călduroase) l-am admirat pentru umbra sub oblăduirea căreia se adunau mulțime de păsărele care ne încântau auzul cu frumoasele lor triluri. Acum, dezgolit fiind de podoaba sa, am descoperit că de fapt nu este chiar așa cum îl știam eu. Sau poate nu l-am observat îndeaproape? Tot ce este posibil. Iscodind cu privirea creația lui Dumnezeu, am observat că avea tulpina strâmbă, nenumărate noduri și chiar câteva ramuri care cu siguranță erau uscate. Și mă gândeam atunci că, îmbrăcat cu frunze, prin frumusețea pe care numai Dumnezeu putea să i-o ofere, părea totuși un copac frumos. Da, dar acum puteam vedea adevărul așa cum este el sau, poate așa cum îl vedeam eu. Într-o clipă, m-am cutremurat la gândul că atunci când voi ajunge în fața tronului de judecată nu voi fi cu nimic mai presus decât acest copac, pe care ochii mei ispititori îl judecau cu câteva clipe mai înainte. Atunci voi sta precum acest copac în fața dreptului Judecător fără a mă putea lăuda cu calitățile și fără a-mi putea masca defectele. Voi fi exact ceea ce sunt, nu ceea ce aș vrea să arăt că sunt.

Cu puțin timp înainte, fiind într-o discuție cu câțiva cunoscuți, unul dintre noi a adus vorba despre o persoană (care nu era de față) care a divorțat și a încercat să aducă acuze celuilalt partener de viață pentru eșecul colegului nostru. Bineînțeles că fiecare a început să își dea cu părerea (unii să-l apere, iar alții să-l osândească) despre speța în sine. Instant am realizat că noi de fapt nu facem altceva decât să judecăm și nu doar judecăm, ci și osândim, deopotrivă. În secolul nostru, cred că a devenit atât de natural și comun să osândim, să bârfim sau să ne dăm cu părerea în tot ceea ce facem, încât nici nu le mai considerăm ca fiind păcate. Deși suntem pe departe de a fi sfinți, uităm sau poate nici nu ne dăm seama că nu avem niciun drept să-l judecăm pe cel de lângă noi, indiferent de greșelile, de faptele bune sau rele sau, poate, neputințele lui. De aceea am spus că nu suntem diferiți de copacul care, acoperit de podoaba lui fiind, defectele rămân ascunse... până la un moment dat. De altfel, prin scrierile lor, sfinții părinți ne-au lăsat mărturie și învățături, ei văzând

în ceea ce omul contemporan consideră ca fiind „normal” o slăbiciune omenească, tocmai pentru a ne ajuta în a ne abține de la judecata aproapelui.

Chiar Domnul Hristos în Evanghelia Sa ne spune: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați; căci cu judecata cu care judecați, cu aceea veți fi judecați; și cu măsura cu care măsurați, cu aceea vi se va măsura. Cum de vezi paiul din ochiul fratelui tău, dar bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?” (Matei 7, 1-3).

Fără a lua în serios cuvintele Mântuitorului, de multe ori „uităm” că atunci când îl judecăm pe cel de lângă noi, de fapt îi luăm locul Domnului Hristos, singurul în măsura de a face aceasta. Și fiindcă tot făceam referire la învățăturile Sfinților Părinți, vreau să vă spun că ei au descoperit o „rețetă” pentru a învinge păcatul judecății, și anume: să admitem în conștiința noastră că suntem păcătoși, iar atunci aproapele ni se va părea că este mult mai vrednic de împărăția cerurilor decât noi, pentru că se spune că: „Atunci când cineva își poartă de grijă de păcatele sale, nu le mai vede (judecă) pe ale aproapelui”.

Ca exemplu, (sfinții părinți) atunci când au conștientizat că judecarea aproapelui nu este decât „poarta iadului” s-au înfrânat de la toată vorba în deșert până la sfârșitul vieții, convingși fiind că atunci când vom sta înaintea „Tronului de judecată” vom da socoteală pentru orice cuvânt spus fără luare aminte, motiv pentru care majoritatea și-au luat singuri canon de post și de rugăciune, atunci când, din înșelare, și-au judecat aproapele. Iar noi „dăm din gură” fără de oprire, fără să ne spunem în taină: „Suflete, acestea de aici sunt vremelnice, iar cele de dincolo veșnice. Văd divanul și pe Judecătorul șezând pe scaun și mă cutremur de hotărâre. Deci, suflute, întoarce-te, că neiertătoare este judecata.” (Tropar după Catisma 8 din Psaltire).

Așa după cum v-am obișnuit și în alte articole, pentru a înțelege că ceea ce noi judecăm și gândim despre aproapele nostru nu este întotdeauna ceea ce credem că este, pentru a conștientiza că suntem (în trup) asemenea unui copac la care ne ostenim să „cosmetizăm” frumusețea cu care Dumnezeu ne-a înzestrat, vă pun la inimă o scurtă povestioară din care fiecare va „extrage” ceea ce îi este de folos.

„Un măgăruș ședea odată nemișcat, gânditor, cu botul sprijinit de un par al gardului.

- La ce s-o fi gândind prostul? întrebă iedul, care, de câțeva vreme, îl privea mirat.

- Numai eu știu! interveni mânzul. Se gândește la loviturile pe care le-a primit ieri, din pricina stângăciei lui. Căci știți ce-a făcut? A răsturnat ca un neghiob căruciorul cu zarzavaturi la care era înhămat! De altfel, aceasta i se citește destul de bine pe fața lui mohorâtă...

- Fac prinsoare că nu-i așa, zise la rândul ei o puicuță moțată. El visează cât e de fericit că se află cu noi aici. Nu citiți asta în ochii lui?

O vacă, intrând și ea în vorbă, a avut ideea că mai bun lucru ar fi să se ducă cu toții

la măgăruș, să le spună el la ce se gândește. Se duseră și-l întrebară:

- Hei, cumetre, de un ceas ne certăm aici ca să aflăm la ce te gândeai dumneata adineaori și fiecare dintre noi a avut câte o părere. N-ai putea să ne dumirești chiar dumneata, ca s-o știm mai bine?

Măgărușul, dând de câteva ori din cap, greoi, ca un gânditor, le răspunse:

- Drept să vă spun, eu nu mă gândeam la nimic.”

În profundele sale predici, părintele Iulian ne spunea că, atunci când judecăm pe aproapele nostru, îi înfigem o săgeată în inimă lui Dumnezeu, pentru că El suferă pentru toate răutățile pe care, frați fiind, le facem între noi.

Dragii mei, sfinții părinți, dar și toată Sfânta Evanghelie ne învață că nimeni nu are dreptul să-l judece pe aproapele său, chiar și dacă am fi cel mai drept om sau chiar dacă am fi desăvârșiți în toate, întrucât faptul de a judeca pe aproapele nu ne apropie de Domnul Hristos, ci dimpotrivă, ne pregătește locul cel din stânga Sa, pentru că judecarea aproapelui este un mare păcat.

Părintele Paisie Aghioritul, în lucrarea sa „Viața de familie”, ne spunea că atunci când judecăm cuplurile care divorțează, Dumnezeu va îngădui ca și noi să „experimentăm” diverse încercări și întâmplări nu tocmai plăcute în căsniciile noastre, tocmai pentru ca să ne pocăim și să înțelegem că nici noi nu suntem vrednici să avem veșnic o legătură conjugală de durată. Acestea spuse fiind, mă întreb: Ce rost are să judec eu „copacul fără frunze”? Oare, Dumnezeu nu știe mai bine decât mine cu ce l-a înzestrat? Sau, dacă eu îi iscodesc defectele, va deveni el un copac mai frumos? Înainte de a da un răspuns la această serie de întrebări, dar și pentru „a nu porni cu ușurință” spre osândire, să ne aducem aminte la pericopa în care femeia desfrânată urma să fie omorâtă cu pietre. Domnul Hristos le spunea celor ce doreau să arunce cu pietre în ea: „Cel fără de păcat dintre voi să arunce primul cu piatra” (Ioan 8, 7). Iar răspunsul îl dă tot Sfânta Scriptură: „Iar ei auzind, și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul.” (Ioan 8, 9). Oare este nevoie de un exemplu mai elocvent?

Dragi prieteni, copacul (cu sau fără frunze) este cel de lângă noi. Așadar, să fim convingși că, dacă nu dorim ca Domnul Hristos să ne „invite” să luăm loc „de-a stânga Sa” sau ca să ne ferească de ispite și întâmplări neplăcute în viața noastră, să ne ferim și noi din toate puterile noastre de a judeca copacul, deoarece nimic nu ne îndepărtează mai mult de Dumnezeu, cât ne îndepărtează ipocrizia sau gândirea că suntem mai superiori decât alții. Să o rugăm pe Maica Domnului să mijlocească pentru noi, ca să nu fim judecați pentru faptele noastre de către Domnul Hristos, tot așa cum judecăm și noi „copacul fără frunze”.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Sfinților mei dragi, am atâtea să vă spun...

Stau în liniște și îmi vine un gând frumos: să le spun Sfinților mei dragi măcar puțin din cât aș avea să le spun... o apreciere, o mulțumire, o rugă, o taină, un dor imens sau poate un regret. Un licăr cât de mic, de la mine pentru ei, prietenii mei:

Sfântă Varvara, îmi place foarte mult rochia ta din icoana de la Mitropolia din Iași! Fiind pictată în culorile mele preferate (portocaliu și albastru), nu mă pot opri s-o privesc, atunci când trec pe la Sfânta Parascheva, prietena noastră. Te rog, roagă-te pentru feminitatea mea și ajută-mă să prind curaj să port și eu cândva o rochiță atât de frumoasă ca a ta!

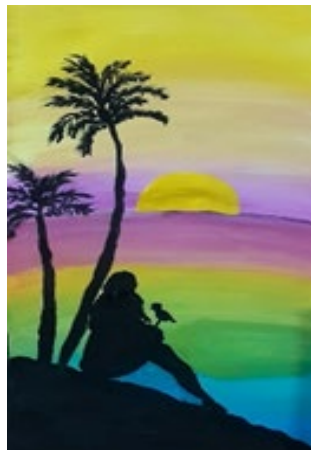
Sfinte Paisie Aghioritul, de multe ori Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru binecuvântarea pe care mi-a dat-o, făcându-mi marea surpriză de a ajunge la mormântul tău! Nu voi uita niciodată cum, stând la rând, m-am rugat pentru pisicuța mea și pentru puiuții pe care urma să-i nască și cum ai ajutat-o să fie totul bine! Nu-ți voi putea mulțumi niciodată îndeajuns, drag sfânt iubitor al tuturor animăluțelor!

Sfinte Gheorghe, îți mulțumesc pentru marea minune pe care ai făcut-o în fața mea, imediat, atunci când te-am chemat, în disperare! Pisicuța care căzuse în cap putea fi rănită foarte tare sau putea chiar muri, dar tu ai ajutat-o să se liniștească, tămăduindu-i și micul corp, dar și marea sperietură. Ești cel mai rapid sfânt călăreț!

Sfântă Anastasia, într-o zi m-am întrebat de ce oare îmi place atât de mult numele „Anastasia”, deodată... Abia după câteva minute am realizat că normal că îmi place, dacă mă ungeam de câteva săptămâni cu mirul tău care răspândea mireasmă peste tot în jurul meu! Abia aștept să mai ajung o dată în Grecia să te pot reîntâlni, să mai cumpăr mir așa frumos mirositor și să te mai simt atât de aproape!

Sfântă Ipomoni, mi-au rămas în minte cuvintele aceluia monah („Te va chema Ipomoni!”) și încă mă mai gândesc la tine ca la o bună prietenă care mă poate îndruma dacă voi alege vreodată calea monahală. Răbdarea, calitatea ta cea mai de preț, o am, cât de cât. Ce îmi mai rămâne de făcut? Să aprofundez marea taină a ascultării... Greu!

Sfântă Parascheva, sunt o prietenă foarte rea și neserioasă... În timpul facultății, când alergam la tine și te rugam speriată să mă ajuți la examene sau să-i fii alături prietenului meu care avea mare nevoie de tine, imediat îmi îplineai rugăciunile. Dar...cum voi putea să-ți mulțumesc cu adevărat, dacă eu vin din ce în ce mai rar la

tine și stau din ce în ce mai puțin să-ți vorbesc...? Iartă-mă, te rog!

Sfinte Ioan cel Nou, când urma să încep să lucrez în Suceava, eram speriată că nu cunosc pe nimeni și că voi fi singură...apoi, am realizat că te am pe tine, Ocrotitorul meu, mai aproape ca niciodată și că voi petrece timp cu tine cât să compensez anii în care nu te cunoșteam. Însă...deși tu mă aștepti mereu cu dragostea și caldura ta, eu greu mă pornesc să vin spre tine, căutând mereu tot felul de motive... Când erai mai departe înțelegeam, dar acum, nici măcar eu nu înțeleg...

Sfântă Iuliana din Lazarevo, când ți-am citit prima dată viața, mi-am propus să-ți citesc acatistul foarte des! Este minunat cum, mireană fiind, ai fost desăvârșită în viața de familie, milostivindu-te spre toți cei sărmani, dar și ducând viață monahicească spre sfârșitul vieții! M-a întristat foarte tare pierderea copiilor tăi, dar mă bucur că ai putut accepta că aceasta a fost voia lui Dumnezeu pentru tine. Te rog ajută-ne și pe noi să ajungem la o asemenea credință!

Sfinților Petru și Fevronia, vă apreciez foarte mult pentru dragostea pe care v-ați purtat-o unul celuilalt până la sfârșitul vieții, când v-ați dorit să fiți înmormântați împreună! Dăruieți-ne și nouă, celor de pe pământ, tot așa o mare putere ca a voastră, de a trece peste toate obstacolele vieții, pentru cei pe care îi iubim, nepărăsind nicicând credința și nădejdea în Dumnezeu!

Sfântă Fotini, de mulți ani îmi tot spun că dacă voi avea o fetiță o voi numi „Luminița”, ca, împreună cu tine, Ocrotitoarea ei, să răspândească lumină peste tot în jurul ei, dăruind lumină și celorlalți. Dacă va fi voia lui Dumnezeu ca această fetiță să existe, mai mult decât în scenariile mele, te rog mult să te rogi pentru ea și s-o păzești mereu!

Sfinte Stelian, tot în imaginația mea, ție îmi doresc să-ți încredințez un băiețel, dacă-l voi avea. Fiind în special Ocrotitorul tuturor copiilor, dar și pentru că stelele luminează în noapte, îmi doresc ca împreună cu tine, să strălucească și să-i vegheze pe ceilalți. Te rog mult roagă-te pentru el!

În rubrica „Răspunsul ierarhului” din cadrul site-ului Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, răspunzând întrebării unui credincios, Înaltpreasfințitul Calinic a spus că „Un acatist citit, un prieten / o prietenă adevărată(ă) în plus.”. Fiind în același gând și întru totul de acord, m-aș bucura, cu atât mai mult în frumoasa perioadă ce urmează, a postului Nașterii Domnului, să căutăm cu toții să ne consolidăm prietenii cu Sfinții, să-i cunoaștem mai bine prin citirea vieții lor și a acatistelor, să vizităm locurile în care se află sfințele lor moaște, să-i cinstim închinându-ne cu evlavie în fața icoanelor și împreună cu ei să ajungem mai aproape de Dumnezeu, în drumul nostru către mântuire! Post binecuvântat tuturor!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Mergem la Liturghie cu acest dor?

Tot ceea ce se întâmplă în dumnezeiasca Liturghie nu este o simplă slujbă, numai câteva lucrări simbolice sau unele gânduri și idei evlavioase, ci este o realitate, o experiență. De îndată ce oferim toate lui Dumnezeu, Acela în chip smerit și iubitor de oameni ne trimite harul Preasfântului Lui Duh și preface pâinea și vinul în Trupul și Sângele Fiului Lui, în chip real și adevărat, pe care în continuare ni le oferă ca să ne împărtășim și să ne sfințim. Să devenim părtași ai trupului Lui, să gustăm din bucuria Învierii, să începem să trăim de pe acum viața veșnică, desfătarea de cele cerești. Dumnezeiasca Liturghie este lucrarea restaurării voinței dumnezeiești în viața noastră și această lucrare se săvârșește de preot și de credincioși. Și credincioșii toți participă activ la dumnezeiasca Liturghie prin faptul că participă la lucrările și la cuvintele dumnezeieștii Liturghii, reprezentați de preot și de psalți. Este caracteristic faptul că Preotul ortodox nu săvârșește dumnezeiasca Liturghie singur, individual, ci numai ca slujitor al Bisericii, ca întâistător și ca reprezentant al adunării credincioșilor. De aceea rostește „Ale Tale dintru ale Tale”, „Sfintele sfinților” și de aceea cântăm „noi care pe heruvimi cu taină închipuim...”, adică la plural. Dumnezeiasca Liturghie este o creație a noastră, a tuturor. Creația prin excelență a omului care valorifică, dă sens și mântuiește viața lui veșnic. În Sfântul Munte dumnezeiasca Liturghie se săvârșește în fiecare zi după Utrenie. Și deși participăm în fiecare zi la aceeași dumnezeiască Liturghie nu ne saturăm, nu ne plictisim, nu obosim. Când cineva trăiește dumnezeiasca Liturghie, sfintele ei cuvinte devin pentru el o ușă care îl conduce la o întâlnire cu Dumnezeu cel personal, Liturghisim viața noastră și viața noastră devine o neîncetată dumnezeiască Liturghie care începe cu sfânta Taină a dumnezeieștii Euharistiei și se încheie și se întregește iarăși cu Ea. Dumnezeiasca Liturghie ne călăuzește și ne introduce în tărâmul celor vii, în comuniunea Duhului Sfânt, în Împărăția binecuvântată a Sfintei Treimi.

Când ne plictisim la Sfânta Liturghie și ni se pare monoton și obositor să mergem în fiecare Duminică la Biserică nu este de vină limba liturghisitoare sau altceva, ci ignoranța pe care o avem în privința acestei Taine iubitoare de oameni. Cât de diferit ar fi dacă am participa la Sfânta Liturghie cu conștiință trează și dacă aceasta ar constitui un eveniment personal în viața noastră!

Sursa: Arhimandritul Tihon – „Tărâmul celor vii”, Sfânta Mănăstire Stavronichita, Sfântul Munte, 1995

Părinte, inima îmi rămâne rece la rugăciune!

Cineva îmi spunea:

- Părinte, inima îmi rămâne rece la rugăciune.

- Aceasta se întâmplă pentru că mintea nu dă telegramă inimii. Apoi, în rugăciune trebuie să lucreze și omul. El nu poate să ajungă dintr-odată în starea în care mintea lui să nu-i fugă deloc. Este trebuință de răbdare.

Atunci când începi să rostești rugăciunea, nu dorești să participe și inima?

- Simt nevoia de ajutor, pentru că mă simt neputincioasă.

- Ei, de aici se începe. În rugăciune este trebuință de stăruință. „Și L-au rugat stăruitor”, spune Evanghelia despre cei doi Ucenici care L-au întâlnit pe Hristos în drumul spre Emaus. Hristos a rămas cu ei, pentru că aceia aveau o înrudire cu El și de aceea li se cuvenea aceasta. Trebuie să ne rugăm cu credință pentru orice cerere și să avem răbdare, iar Dumnezeu va grăi. Deoarece atunci când omul se roagă cu credință, într-un fel Îl obligă pe Dumnezeu să-i împlinească cererea pentru această credință a lui. De aceea, atunci când cerem ceva de la Dumnezeu, să nu „ne îndoim” și vom fi auziți. „Să aveți credință fără să vă îndoiiți” (Matei 21, 21), a spus Domnul. Dumnezeu știe când trebuie să ne dea ceea ce cerem, ca să nu ne vătămăm duhovnicește. Uneori, cerem ceva de la Dumnezeu, dar nu avem răbdare și ne neliniștim. Dacă n-am avea un Dumnezeu Atotputernic, atunci ar trebui să ne neliniștim. Dar fiindcă avem un Dumnezeu Atotputernic, Care are foarte multă dragoste, atât de multă încât ne hrănește și cu Sângele Său, nu suntem îndreptățiți să ne neliniștim. De multe ori, nu lăsăm o problemă grea a noastră în mâinile lui Dumnezeu, ci acționăm omenește. Atunci când cerem ceva de la Dumnezeu și ni se zdruncină credința și voim să acționăm omenește în cele greu de izbutit, fără să așteptăm răspuns de la Dumnezeu la cererea noastră, este ca și cum am face o cerere la Împăratul Dumnezeu și o luăm înapoi chiar în vremea când Acela întinde mâna Sa ca să o împlinească. Îl rugăm din nou, dar iarăși ni se zdruncină credința și ne neliniștim și repetăm același lucru. Și astfel se prelungeste chinul nostru. Adică procedăm ca cel care face o cerere la minister, însă după puțin îi pare rău și o retrage. Se răzgândește și iarăși o depune, iar după puțin o retrage din nou. Însă cererea trebuie să rămână acolo, pentru ca să intre la rând.

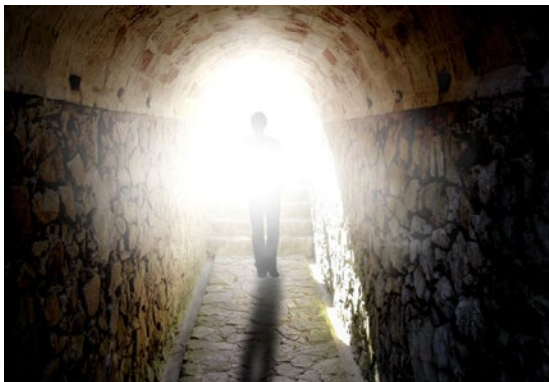

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Cuvinte duhovnicești vol. II - Trezire duhovnicească”

Experiențe la limita morții în zilele noastre

Există și mărturii mai vechi despre astfel de situații, însă senzația creată în ultima vreme în America, a pornit de la observațiile psihiatrului Moody. În urma acestui fapt și datorită interesului manifestat de către publicul cititor, au fost publicate și alte cărți, care fac referire la astfel de subiecte.

Moody a strâns mărturiile a o sută cincizeci de persoane și s-a concentrat, în cercetările sale, asupra cazurilor a cincizeci de persoane, care avuseseră prilejul de a trăi astfel de experiențe la limita morții sau dincolo de moarte.

Cel care s-a ocupat într-un mod analitic și critic de opiniile lui Moody a fost părintele Serafim Rose, într-o carte a sa pe această temă. Este important să spunem că părintele Serafim, el însuși ortodox, abordează subiectele acestea prin prisma experienței patristice, iar opiniile sale sunt corecte. Are o pătrundere extraordinară și ne ajută să privim subiectul acesta printr-un cadru mai larg. Elementele folosite pentru prezentarea și analizarea acestor experiențe la limita morții sunt luate din cartea părintelui Serafim Rose. Specialiștii occidentali au arătat faptul că unele persoane, în timpul morții sau când s-au reîntors din moarte la viață, au văzut lucruri paradoxale și ciudate, care nu pot fi explicate de medicina clasică. Cauzele acestor experiențe sunt multiple.

Prima cauză este apropierea morții de existența omului. Când sufletul se apropie de ieșirea sa din trup, trăiește o nouă stare. Moartea este realmente un punct de graniță în viața omului. Atunci omul se află la limita dintre viața biologică și cea a sufletului separat de trup.

A doua cauză sunt apropierile duhurilor rele și bune, așa cum ne încredințează mulți sfinți pe care i-am menționat deja. Dacă, în timpul vieții, omul primește înrâuriri de la demoni, dar se află și în tovărășia îngerilor, lucrurile acestea se petrec într-o măsură mult mai mare în timpul despărțirii sufletului de trup.

Iar a treia cauză este aceea că progresul științei medicale le dă oamenilor posibilitatea să trăiască pentru câteva zile sau ore experiența morții clinice, potrivit terminologiei din știința medicală. S-a constatat faptul că numărul fenomenelor în

care oamenii s-au reîntors la viață a crescut, din moment ce s-a considerat că sunt în moarte clinică, în urma resuscitărilor inimii, care încetase de a mai bate.

Așadar, acestor cauze cunoscute, din care provin așa-numitele experiențe la limita morții, s-a adăugat și cauza legată de știința medicală. Dacă luăm în calcul și bolile cerebrale, precum și medicamentele puternice care sunt administrate celor grav bolnavi, putem să ne explicăm și unele halucinații manifestate în acele momente. Prin urmare, există o confuzie în toate aceste stări și nu putem clasifica sau defini cu ușurință o experiență anume.

Părintele Serafim Rose se concentrează asupra câtorva din punctele comune pe care Moody și le-a notat în urma descrierilor celor care au trecut prin astfel de experiențe. Există trei puncte comune. În primul punct sunt cuprinse așa-numitele „experiențe ale ieșirii din trup”. Este vorba despre o experiență pe care toate aceste persoane au simțit-o ca pe o stare în care sufletul iese din trup, dar continuă să aibă conștiință proprie. Se află într-o lume în care simte o căldură plăcută și o ușurință, îi vede pe cei ce se află în jurul corpului decedat, dar nu poate comunica cu ei. Sunt semnificative mărturiile a două persoane, pe care Moody le consemnează, iar părintele Serafim le prezintă.

O persoană povestește astfel: „îi vedeam cum încearcă să mă readucă la viață. Era cu adevărat ciudat! Nu mă aflam prea sus; era ca și cum aș fi stat pe un soclu, dar nu cu mult deasupra lor; poate doar privind peste capetele lor. Am încercat să le vorbesc, dar niciunul dintre ei nu mă auzea, nimeni nu mă asculta”.

Cealaltă persoană: „Eram incapabil să ating ceva, să comunic într-un fel sau altul cu vreunul dintre cei care mă înconjurau. Este un sentiment de singurătate copleșitoare, de izolare totală. Mi-am dat seama că de acum sunt cu totul singur, doar eu însumi cu mine”.

Al doilea punct comun privitor la experiențele de după moarte este „întâlnirea cu alții”. Adică, așa cum povestește Moody, sufletul simte pentru scurt timp această însingurare, fiindcă mai apoi simte că se întâlnește cu alții, de vreme ce nu doar după moarte, ci și înaintea morții vede deodată rude și prieteni decedați.

O astfel de experiență este grăitoare:

„Doctorul se lăsă păgubaș și le zise rudelor mele că tocmai am murit... Mi-am dat seama atunci că în cameră se aflau mult mai multe persoane decât știam eu că sunt în realitate, unele dintre ele plutind în jurul tavanului camerei. Erau acolo toți cei pe care îi cunoscusem în viața mea, dar care muriseră deja. Mi-am recunoscut bunica, o fată pe care o cunoscusem încă de pe când mergeam la școală și mulți alți prieteni și rude... Era o ocazie cu totul fericită și am simțit că toți veniseră acolo

pentru a mă proteja sau a mă conduce”.

Al treilea punct comun al experiențelor de după moarte este „ființa luminii” sau „ființa luminoasă”, toți cei care au avut astfel de experiențe descriu apariția unei lumini, a cărei strălucire creștea foarte repede. Toți o recunoșteau ca fiind un soi de ființă personală, plină de căldură și dragoste, care îl atrage ca un magnet pe cel decedat. Alții susțin că este Hristos, iar alții spun că sunt îngeri. Sunt grăitoare două astfel de mărturii.

Prima sună așa: „I-am auzit pe doctori spunând că am murit și din acel moment am avut acea senzație de cădere, mai exact era ca și cum aș fi plutit... Totul era negru, numai că, la o oarecare distanță, puteam vedea acea lumină. Era o lumină foarte, foarte strălucitoare, dar nu prea mare la început. Se făcea din ce în ce mai mare, pe măsură ce mă apropiam de ea”.

Cealaltă mărturie: „Eram afară din trup, nu am nicio îndoială în privința asta, pentru că îmi puteam vedea trupul pe masa din sala de operații. Sufletul îmi ieșise afară! M-am simțit foarte rău la început, din pricina asta, dar puțin mai târziu a apărut această lumină strălucitoare. Părea cam ștearsă la început, pentru ca să se transforme în cele din urmă într-o rază uriașă... La început, când a venit lumina, nu eram prea sigur de ce se întâmpla, dar apoi m-a întrebat, nu știu cum, dar cumva m-a întrebat dacă sunt pregătit să mor”.

Aceste exemple sunt semnificative. Arată că omul trăiește realmente în acele clipe existența unei alte lumi. Nu vom face aici o analiză critică pe marginea fiecărei experiențe, însă ceea ce ne dorim să subliniem este că toți confirmă că mai există și altceva în afară de ceea ce vedem prin simțuri și gândim rațional.

Când prezintă aceste date, părintele Serafim vine cu intervențiile sale critice, spunând că astfel de întâmplări similare se regăsesc și în experiența Bisericii. Însă, în același timp, notează că se poate crea și confuzie. Dar nu vom insista pe această latură.

De-a lungul slujirii mele pastorale, am auzit de la mulți oameni povestindu-se întâmplări asemănătoare. Uneori era vorba despre propriile lor experiențe din timpul unei boli grave, iar altele erau mărturii ale apropiaților acestora, care îi supravegheau. Când eram mic, am fost odată martorul unei întâmplări.

O femeie care era pe patul de moarte, dându-și sufletul, țipa și în același timp dădea din mâini ca și când ar fi vrut să alunge pe cineva. Astfel de întâmplări se petrec în Sfântul Munte. Diferiți părinți aghiorți mi-au relatat ultimele clipe ale unor monahi sfinți sau păcătoși.

Sursa: Ierotheos, Mitropolit al Nafaktosului – „Viața după moarte”, Editura Egumenița, 2021

Strofe pentru suflet

Toamnă - a căzut murind

A căzut murind o frunză,
cea din urmă,
din arin,
plînsul vrînd să și-l ascunză
cu o urmă
de suspin.

Eu privindu-i legănarea
din al serii
rece zbor,
m-a cuprins înduioșarea
și-al durerii
vag fior!

Doamne, vine toamna vieții
să m-ascunză
sub mormînt,
cum a dus puterea gheții
biata frunză
la pămînt.

Plînsul inimii ce geme,
stînd de-o parte
mi-l ascult
ca pe-un glas din altă vreme,
de departe,
de demult.

De-aș fi frunza care zboară
nu m-ar paște
gînd amar,
căci aș ști că-n primăvară
m-aș renaște
frunză, iar...

Însă nu-s, și moartea vine,
vlaga-mi toată
jos căzu
și nu-i nimeni lîngă mine,
Doamne, Tată,
numai Tu.

Din scînteia de iubire
care nu mi-e
stinsă-n piept,
fă să crească-n nemurire
crin cu nume
alb și drept.

Iar cînd lutu-mi în neștire
o s-aștepte
al morții ger,
o scînteie de iubire
să mă-ndrepte
către cer.

Să mă nasc pe totdeauna
pentru Țara
fără chin,
precum frunza naște-ntruna
primăvara,
codrul plin!

Autor: Traian Dorz

Credința pentru copiii de toate vârstele

Coșarul cel negru

Un copil îi spuse tatălui său:

- Vai, ce urât este coșarul acesta, tată! Nu-mi place să văd fețe așa de negre. Parcă ar fi un duh necurat. Fără îndoială că el este un om rău, nu-i așa, tată?

- Nu vorbi așa, fiule. Fără să știi, te arăți nerecunoscător; căci dacă coșarul este negru, e pentru tine.

- Pentru mine! Ce vrei să spui, tată? Nu înțeleg.

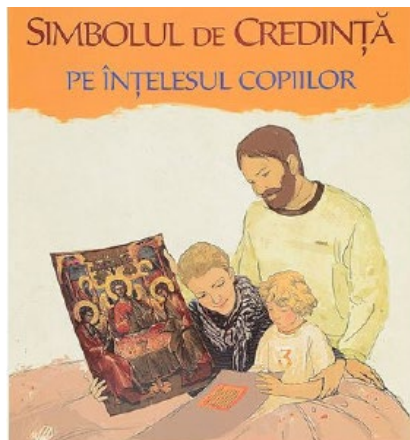
- Am să-ți explic. Acum că este frig, se aprinde focul în toate casele. Mii de sobe ard, pentru a ne încălzi și pentru a ne găti mâncarea. Coșurile sobelor se umplu de funingine și sunt murdare. După câtva timp trebuie curățate. Dacă nu ar exista coșari, cine ar curăța coșurile? Tata, mama sau chiar tu. Deci, fiecare dintre noi s-ar murdări și înnegri într-o astfel de muncă. Îți închipui ce fețe am avea! Nu cred că o asemenea muncă ți-ar plăcea. Fii deci fericit că există acești coșari; fii recunoscător, căci, ți-o mai spun o dată: coșarul este negru pentru tine.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, tată.

- Să te gândești de acum înainte, fiule. Și dacă tot vorbim despre asta, mai ascultă ceva. Pentru tine morarul este alb; pentru tine măcelarul este roșu; pentru tine țăranul este ars de soare, bătut de vânt și de ploaie; pentru tine cizmarul are spatele încovoiat, medicul se expune bolilor molipsitoare, mecanicul veghează în picioare pe o locomotivă și soldatul stă de pază la hotare. Când acești oameni mor făcându-și datoria este pentru tine. Orice om care îndeplinește o slujbă folositoare, o îndeplinește pentru ceilalți oameni. Fiecare în felul său slujește pe ceilalți. Cu cât această muncă este mai grea, mai umilă și mai prost plătită, cu atât trebuie să o cinstim mai mult.

- Ți-o fâgăduiesc, tată, că nu voi mai zice niciodată despre coșar că e urât, nici despre cărbunar.

- Aceasta nu ajunge, fiule. Cu cât vei crește mai mare, cu atât ai să vezi câți oameni muncesc pentru tine, cu mâinile sau cu mintea. Munca este viața însăși a

lumii. Când ai să înțelegi aceasta, nu va mai fi suficient să-i cinstești pe muncitori, ci va trebui să le urmezi exemplul, să devii folositor la rândul tău și să dai slavă lui Dumnezeu. La rândul tău ai să muncești pentru alții. Și când vei fi ostenit din cauza muncii pe care o vei presta în folosul tuturor, ai să-ți aduci aminte de coșar. Fiecare muncă lasă urme pe frunte, în palme, în inimă. Când ne-am făcut din plin suntem obosiți, plini de praf, de riduri, de răni și câteodată de sânge. De cele mai multe ori, fiule, acestea nu sunt plăcute la vedere, dar nimic nu e pe lume mai de preț decât aceste peceteți ale muncii. Doresc un singur lucru de la tine, iată ce: Tot așa cum ai zis în neștiința ta de copil „Vai, ce urât e coșarul ăsta!”, aș dori ca, odată devenit înțelept, să strigi în fața muncitorilor, cărora munca le-a lăsat urme și pe care i-a schimbat și i-a îmbătrânit: „Vai, ce frumoși sunt ei!”. Fiule, numai cei răi și nefolositori sunt urâți.

Mânzul nemulțumit

Un cal trăia cu mânzul său vivace într-o vale mirifică cu pășuni verzi, râuri limpezi și la umbra răcoroasă a multor copaci. Nu era obosit; era comod și sătul și în cele din urmă disprețuia valea. „Tată, dacă trebuie să mai trăiesc aici, sigur mă voi îmbolnăvi. Iarba nu-mi mai place, aerul este așa de sufocant, râul este murdar. Trebuie să plecăm de aici!”. Așa că au plecat de aici. S-au urcat pe cărărușe abrupte spre coama muntelui. Vântul rece bătea tare și aproape că nu mai găseai petic de iarbă. A doua zi, mânzul părea epuizat și fără vlagă din cauza foamei. A treia zi, nu-și mai putea mișca picioarele. „Este timpul să ne întoarcem”, spuse tatăl și-l conduse pe fiul său în vale pe un alt drum. Sosiră acolo abia noaptea. Abia simți sub picioarele sale iarba fragedă și proaspătă și mânzul necheză cu bucurie:

„Tată, rămânem aici. Niciodată nu am mâncat o iarbă așa de frumos mirositoare și așa de gustoasă!”. În acel moment se înălțau zorii dimineții. Și mânzul observă că tocmai în această vale au trăit și mai înainte. De rușine, nu mai îndrăznea să privească la tatăl său.

Sursa: Dionis Popa - „Lumea credinței pentru copii”, anul I, nr. 2

Sfânta Muceniță Ecaterina

Sfânta Muceniță Ecaterina, fiica principelui Consta, a trăit în timpul împăratului Maximian, la începutul secolului al IV-lea. Cunoștea foarte bine limba greacă și limba latină și avea cunoștințe temeinice de astronomie și de oratorie.

Sfânta Muceniță Ecaterina are două viziuni: în prima o vede pe Maica Domnului cu Pruncul în brațe. Din cauza faptului că nu era creștină, nu reușește să vadă fața Mântuitorului. Acest lucru îi descoperă deșertăciunea cunoștințelor ei și alege să primească Sfântul Botez.

În a doua vedenie i se descoperă Hristos, care îi dăruiește un inel de logodnă, spunându-i: „Iată, astăzi te primesc pe tine mireasă Mie, nestricată și veșnică, deci să păzești tocmeala aceasta cu dinadinsul și să nu mai primești nicidecum alt mire pământesc”.

În următoarea zi, Ecaterina rămâne uimită când vede inelul de logodnă pe degetul său. Este momentul în care viața ei se schimbă radical. De acum înainte începe să condamne cultul și miturile păgâne, înfruntă în discuții publice pe înțelepții vremii și chiar reușește să-i aducă la adevărata credință.

Este silită de Maximian să se înfrunte cu o adunare de filosofi păgâni. Datorită iubirii sale față de Hristos și a înțelepciunii cu care a fost împodobită, Sfânta Muceniță a făcut ca toți filosofii prezenți să creadă în Hristos și să-L mărturisească ca fiind Dumnezeu adevărat. Pentru acest lucru, toți acei înțelepți au fost arși în foc.

Pentru lupta să împotriva cinstirii zeilor, Sfintei Ecaterina i s-a tăiat capul. Potrivit Sfintei Tradiții, la tăierea capului său nu a curs sânge, ci lapte, iar îngerii au dus trupul Sfintei Ecaterina în Muntele Sinai, în locul în care Moise văzuse Rugul Aprins. Aici s-a ridicat o mănăstire cu numele Sfintei Mucenițe, Mănăstirea Sfânta Ecaterina.

Sfânta Ecaterina este și ocrotitoarea studenților teologi din București. Paraclisul din cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă „Patriarhul Justinian” din București poartă hramul „Sfânta Muceniță Ecaterina”.

O părticică din Moaștele Sfintei Ecaterina se află la Biserica Colțea din București.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Apostol Filip

Sfântul Apostol Filip, originar din cetatea Betsaida, lângă Marea Galileii, este cel de-al treilea Apostol chemat la misiune, de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El era din aceeași cetate cu Apostolii Andrei și Petru.

Sfântul Filip cerceta cu multă râvnă cărțile proorocilor, fiind feciorelnic în toată viața sa. Pe acesta, aflându-l Domnul Iisus, în Galileea, l-a chemat ca să-i urmeze Lui. Precum citim în Sfânta Scriptură, acesta, la rândul său, întâlnindu-l pe Natanael, i-a spus: „Am găsit pe Cel despre Care a scris Moise în Lege și prooroci, pe Iisus, fiul lui Iosif cel din Nazaret” (Ioan 1, 45).

După primirea Duhului Sfânt, acest Apostol a propovăduit credința creștină mai întâi în Asia, fiind însoțit de Sfântul Apostol Bartolomeu și de Mariamni, sora cea după trup a celui dintâi. Propovăduind prin cetăți Evanghelia lui Hristos, multe încercări și necazuri au suferit Sfântul Filip și însoțitorii săi, de la cei necredincioși, fiind bătuți cu toiegele, aruncați în închisori și zdrobiți cu pietre.

Precum arată unele documente recent descoperite, Sfântul Filip l-a însoțit pe Sfântul Apostol Andrei în Sciția, adică în Dobrogea de astăzi, pentru a face cunoscută Evanghelia lui Hristos.

Cel mai vechi izvor care atestă propovăduirea Sfântului Filip în Sciția este Calendarul gotic: ziua de 15 noiembrie era consacrată cinstirii lui, cu precizarea că a murit la Hierapolis. Următorul document privitor la apostolatul Sfântului Filip în Sciția l-ar constitui lucrarea apocrifă a lui Abdias, care vorbește despre predica și minunile săvârșite de apostol pe aceste meleaguri.

Sfântul Apostol Filip a fost martirizat în anul 80, la vârsta de 87 de ani, în cetatea Hierapolis, în centrul Asiei Mici, unde a fost bătut cu pietre și răstignit, cu capul în jos. În vremea Mântuitorului, în Hierapolis există o comunitate evreiască puternică, drept pentru care propovăduirea Evangheliei în acest loc era un lucru de mare trebuință. Potrivit tradiției, când Sfântul Filip și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, pământul s-a cutremurat și a înghițit pe mulți dintre cei care l-au chinuit pe sfânt.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Noiembrie 2023

- 1 M † Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian
- 2 J Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Elpifidor, Aftonie și Agapie
- 3 V Sf. Mc. Acheptima Ep., Iosif pr. și Aitala diac.
- 4 S Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru și Ermeu (*Pomenirea morților - Moșii de toamnă*)
- 5 D Sf. Mc. Galaction și Epistimia;

Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31; glas 5, voscr. 11

- 6 L Sf. Pavel Mărturisitorul, arhiepiscopul Constantinopolului; Sf. Cuv. Luca din Sicilia
- 7 M Sf. 33 de Mc. din Melitina; Sf. Cuv. Lazăr din Muntele Galisiei
- 8 M †) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri
- 9 J †) Sf. Ier. Nectarie de la Eghina, Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie
- 10 V Sf. Ap. Rodion, Olimp, Erast și Sosipatru; Sf. Mc. Orest
- 11 S † Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv. Teodor Studitul
- 12 D Sf. Ioan cel Milostiv, Patr. Alexandriei; Cuv. Nil Pustnicul; †) Sf. Martiri și Mărt. nășăudeni: **Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigore din Zagra și Vasile din Telciu**

Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7; Ev. Luca X, 25-37; glas 6, voscr. 1

- 13 L †) Sf. Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului și mama sa, Sf. Antuza
- 14 M † Sf. Ap. Filip; Sf. Gridorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului
- 15 M †) Cuv. Paisie de la Neamț; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv (*Începutul Postului Nașterii Domnului*)
- 16 J † Sf. Ap. și Ev. Matei
- 17 V Sf. Ier. Grigorie Taumaturgul, Ep. Neocezareei; Cuv. Mărt. Lazăr Zugravul; Cuv. Zaharia
- 18 S Sf. M. Mc. Platon; Sf. Mc. Romano și Zaheu, diac.
- 19 D Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mc. Varlaam

Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Efeseni V, 8-19; Ev. Luca XII, 16-21; glas 7, voscr. 2

- 20 L **Înainteprăznuirea intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. Dasie;** Sf. Proclu, arhiepiscopul Constantinopolului
- 21 M (†) **Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (Vovidenia)**
- 22 M Sf. Ap. Filimon, Arhip și Onisim; Sf. Mc. Cecilia
- 23 J †) Sf. Cuv. **Antonie de la Iezerul-Vâlcii;** Sf. Ier. Amfilohie, episcopul Iconiei
- 24 V Sf. Sfințiți Mc. Clement, episcopul Romei și Petru, episcopul Alexandriei
- 25 S † Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (*Odovania Praznicului intrării în Biserică a Maicii Domnului*)
- 26 D Cuv. Alipie Stâlpanicul, Nicon și Stelian Paflagonul

Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27; glas 7, voscr. 2

- 27 L Sf. M. Mc. Iacob Persul; Cuv. Natanael și Pinufrie
- 28 M Sf. Cuv. Mc. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh
- 29 M Sf. Mc. Paramon și Filumen; Sf. Cuv. Pitirun
- 30 J †) Sf. Ap. **Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; Sf. Frumentie, Ep. Etiopiei;**
†) Sf. Ier. **Andrei Șaguna, mitropolitul Transilvaniei**

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Copacul fără frunze	1
Sfinților mei dragi, am atâtea să vă spun... ..	4
Mergem la Liturghie cu acest dor?	6
Părinte, inima îmi rămâne rece la rugăciune!	7
Experiențe la limita morții în zilele noastre	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Muceniță Ecaterina	14
Sfântul Apostol Filip	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424